POŠTARINA PLAĆENA U GOTOVOM

GOSPINA KRUNICA

ZAGREB 1935

GOD. XIX BROJ 8

»GOSPINA KRUNICA«, glasnik štovatelja presv. Krunice, izlazi početkom svakoga mjeseca. — GODIŠNJA PRETPLATA: redovita Din 10, dobrovoljna Din 15, za inozemstvo Din 25.—. UREDNIK: o. Stjepan Lebedina. — IZDAVAČ: dominikanska naklada »Istina«. ADRESA Uredništva i Uprave: »Gospina Krunica« Zagreb, Kažotićev trg 4. — NA UREDNIŠTVO se šalju članci, dopisi, izvještaji, pjesme, slike i sve, što se odnosi na kruničarske organizacije, a na UPRAVU se šalje pretplata i milodari. — Broj našeg čekovnog računa 36.817. — Telefon broj 64-14.

KOLOVOZ 1935 AUGUST

		Opći kalendar		Dominikanski kalendar
Č	1	Petar u okovima	1	
P	2	Porciunkula, Alfons L.	2	
S	3	Augustin biskup zagreb.	3	Bl. Augustin Kažotić Isp. (1323).
N	4	**8. po Duh.**, Dom. pr. (N.)	4	**I. Nedj. mj. Sv. Dominik Isp. (1221)**[1])
P	5	Sniježna Gospa	5	
U	6	Preobr. Kristovo	6	
S	7	Kajetan prizn., Donat b.	7	
Č	8	Cirijak i dr., mučenici	8	Bl. Ivanica de Aza. Majka sv. D. (1205).
P	9	Ivan Vianey, Roman	9	Bl. Ivan iz Salerna Isp. (1225).
S	10	Lovro mučenik	10	
N	11	**9. po Duh.**, Suzana	11	**II. Nedjelja mjeseca**[2])
P	12	Klara djev., Hilarija	12	
U	13	Svatopluk, Hipolit	13	
S	14	Eusebije pr., Anastazija	14	
Č	**15**	**Vel. Gospa (Uzaš. BDM)**	15	**Uznesenje bl. Djevice Marije**[3])
P	16	Rok, Joakim	16	
S	17	Hijacint, Julijana	17	**Sv. Hijacint. Isp. (1257).**[4]
N	18	**10. po Duh.**, Jelena Križ.	18	**III. Nedjelja mjeseca**[5])
P	19	Ljudevit biskup	19	Bl. Emilija Bikijeri. Djev. (1314).
U	20	Stjepan kr., Bernard	20	
S	21	Ivana Franciska ud.	21	
Č	22	Timotej, Simforijan	22	
P	23	Filip Benicij, Sidonij	23	Bl. Jakov iz Mevanije. Isp. (1301).
S	24	Bartolomej ap.	24	
N	25	**11. po Duh.**, Ljudevit kr.	25	**Zadnja nedjelja mjeseca.**[6])
P	26	Zefirin, Pelagija	26	
U	27	Josip Kalasancij	27	
S	28	Augustin biskup	28	
Č	29	Glavosjek Ivana Krst.	29	
P	30	Ruža Limska	30	**Sv. Ruža iz Lime. Djev. (1817)**[4])
S	31	Rajmund (Rajko)	31	

[1]) Dva potpuna oprosta za članove Bratovštine presv. Krunice; a) ako pohode crkvu Bratovštine; b) ako prisustvuju ophodu i pohode oltar Bratovštine. Također potpuni oprost za članove Trećeg Reda i za sve vjernike ako pohode dominikansku crkvu.

[2]) Potpuni oprost za članove Bratovštine Imena Isusova.

[3]) Potpuni oprost za članove Trećeg Reda, Bratovštine presv. Krunice i za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.

[4]) Potpuni oprost za članove Trećeg Reda i za sve vjernike, ako pohode Dominikansku crkvu.

[5]) Potpuni oprost za članove Žive Krunice.

[6]) Potpuni oprost za sve vjernike ako redovito mole u društvu s drugim tri puta sedmično po jedan dio presv. Krunice.

26024

GOSPINA KRUNICA

GOD. XIX. ZAGREB, KOLOVOZ 1935 BROJ 8

Poslije krunjenja Majke Božje Bistričke

7. srpnja 1935. ostat će zlatnim slovima ubilježen u anale bistričkog Svetišta. Jer toga je dana drevni i čudotvorni lik Majke Božje po rukama hrvatskog metropolite dra. Antuna Bauera okrunjen zlatnom

Prva procesija po Bistrici s novo okrunjenim kipom Majke Božje Bistričke

krunom. U uz tu krunu i uz to krunjenje vezale su sve vjerne hrvatske duše i odana hrvatska srca svoje najdublje vjerovanje, najtoplije molitve i najbolje želje.

I upravo zato to nije bio samo znameniti dan u povijesti bistričkog Svetišta, u povijesti te odabrane varošice Hrvatskog Zagorja uz rječicu Bistricu, nego je bistričko slavlje bilo ujedno jedna svijetla točka u životu čitavog hrvatskog naroda i u povijesti cijele hrvatske zemlje. A život tog naroda i povijest te zemlje tako je usko i neraskidljivo vezana uz Majku Božju Mariju. Nek se slobodno i drugi narodi ponose

svojom pobožnošću i odanošću Mariji. Nek slobodno bez konca nabrajaju svetišta, crkve, kapele i oltare, koje je njihova vjernička i sinovska ljubav i zahvalnost njoj podigla. Mi, uza sve to, ne ćemo biti preuzetni, ako se stavimo u prvi red među narodima, koji su se istakli u odanosti prema Mariji. Možda doista naši dokazi ljubavi i odanosti prema našoj nebeskoj Kraljici nijesu — premda je uostalom i tih bezbroj — s vanjske strane tako veličanstveni i blistavi kao kod nekojih drugih naroda, ali su zato veze s Marijom u toliko jače prodrle u hrvatska srca i u toliko dublje zašle u hrvatske duše. Jer da se razmećemo veličanstvom i sjajem, to uostalom nijesmo ni mogli. Premalo je naime stranica u hrvatskoj povijesti ispunjeno srećom i obiljem, a ostale su većinom krv i suze... A upravo da nam narod u toj krvi nije potonuo, i uz te suze da nije očajao milost je i zasluga Marijina.

Eto zašto je slavlje Marijinog krunjenja u Bistrici bilo slavlje cijelog hrvatskog naroda.

Marijino krunjenje u Bistrici bio je čin najprije naše vjere. Vjere, da je Marija Majka Božja, Majka Isusa, koji je naš Otkupitelj, a Marija po tom naša Suotkupiteljica.

Nadalje je to bio čin naše zahvalnosti za sve milosti, koje je ona na tom i na drugim mjestima udijelila našem narodu. A tih je milosti bezbroj, i to velikih, neobičnih i čudesnih.

Bistričko krunjenje bio je konačno čin naše prošnje. Jer svi mi, i pojedinci i narod, još smo uvijek i putnici i borci. A tko će nas krijepiti na putu da ne sustanemo i u borbi da ne klonemo? Zacijelo i opet Marija! Ona će biti i dalje zvijezda, koja će nas kroz noć duhovnih i tjelesnih nedaća pouzdano uvesti u luku i prolazne i vječne sreće.

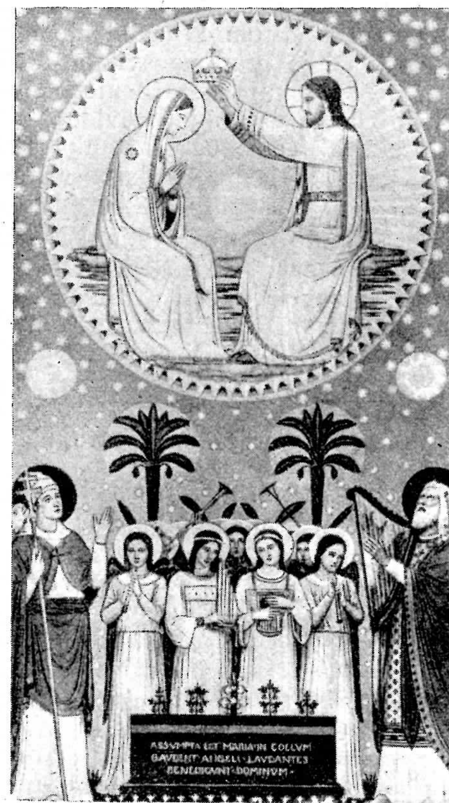
S pouzdanim predanjem dakle započnimo pod zaštitom Marijinom jednu novu stranicu u našoj povijesti. 7. srpnja ove godine neka bude jedna nova svijetla međašna točka u životu Hrvatske. Već trajno 250 godina, po vanjskom doista izgledu crni i neugledni, ali nama tako lijepi i dragi lik Majke Bistričke bdije nad našom sudbinom... Već četvrt milenija blage oči te naše Majke i Kraljice sigurno ravnaju određenjem našim... Pa kako da se onda razočaramo, ako u ruke te nanovo okrunjene Kraljice naše položimo i povjerimo svu budućnost našu! Pod zaštitom takve Majke i pod vodstvom tolike Kraljice zar da strahujemo za budućnost?

L.

Petnaesti kolovoza

(Svetkovina Uznesenja i Krunjenja bl. Djevice Marije)

Danas sa sv. Crkvom slavimo zasluženi triumf bl. Dj. Marije: dva zadnja otajstva Gospine Krunice. Slavimo Uznesenje i Slavu Marijinu. Božanski je Spasitelj poslije svoga uzlaska na nebo ostavio svoju majku za više godina na ovomu svijetu. Ostavio Ju je radi

Uznesenje i Krunjenje bl. Djevice Marije
(Beuronska umjetnost)

Crkve. Povjerio Joj je duhovno materinstvo otkupljenih. Isusove riječi: Ženo, evo Ti sina! sadrže plan i zadaću Marijina djelovanja po Isusovu Uzačašću. Crkva je naime tada tek izišla iz kolijevke i počela da se širi po svijetu, a Marija je imala da bude majkom, učiteljicom i tješiteljicom njezinom.

Odmah po Isusovu Uzašašću Ona okuplja Njegove učenike i sljedbenike u dvoranu večere: predsjeda molitvama i pripravi za dolazak Duha Svetoga.

Apostole progone već kod prvih nastupa; Marija ih bodri da bez straha propovijedaju Božju riječ.

Prvim mučenicima je potrebna majka Makabejka; Marija ih krijepi i pokazuje im nebo, i oni smjelo svojom krvi zalijevaju sveto sjeme.

Evanđelisti hoće da objave tajne Isusova skrivenog života, i ona im ih otkriva.

Djevice uzdišu za nebeskim Zaručnikom; Marija svojim rukama prinosi njihove zavjete k oltaru Jaganjca.

Marijinom majčinom zaštitom i nastojanjem Crkva je uzrasla, ojačala i zauzela sve važnije gradove svijeta. Veličanstveno je izvršila svoju zadaću uvijek ponizna službenica Gospodinova.

I sada ide u krilo Onoga u čijoj je providnoj zamisli bila: od početka i prije svih vjekova. To je čas rastanka s prolaznošću i sa smrtnošću, a sastanka s neprolaznošću i s besmrtnošću.

Apostoli po Božjem nadahnuću dolaze na ispraćaj svojoj majci. Primaju zadnje savjete, upute i — ostavštinu! Ne zemaljskih dobara, nego dragocjenih majčinih zasluga. Bl. Dj. Marija je puna milosti i puna zasluga! Cijeli je život sprovela na Golgoti boli i ljubavi! Gorjela je neprestano: dok je pripremala doček Mesiji, za Njegova života, u Njegovoj muci i smrti, po Njegovom odlasku. I žrtva paljenica je dogorjela — od ljubavi!

To je samo prijelaz. Da se ispuni zakon. Jer one iste Božanske usne koje su dozvale iz groba prijatelja Lazara, nježno i jako dozivlju i Majku:

»Ustani, požuri, Majko moja draga, i dođi!«

I usta majka Stvoritelja, majka Spasitelja, majka Obnovitelja, majka Crkve. Sastaju se dvije duše, dva srca: Sina i Majke. Marija se uzdiže i ulazi u nebo koje je svečano pripravljeno.

Kori blaženih duhova Je gledaju gdje ide naslanjajući se na svoga dragoga sina. Hrle Joj ususret i kliču: Zdravo jasna zoro, lijepi mjeseče, čisto sunce!

Prate Je pravednici i proroci staroga Zavjeta s Abrahamom i s Davidom na čelu i srdačno Je pozdravljaju: Zdravo, Kraljice naša!

Isus združuje svoj glas s glasovima nebeskih četa i božanskim zanosom Joj kliče: Ti si slava Jerusolima; Ti si veselje Izraela; Ti si ponos svoga naroda; Ti si radost nebeskih građana! Ti si blagoslovjena među svim ženama, među svim majkama i djevicama! Dođi da primiš krunu koju Ti je pripravilo Presveto Trojstvo, da Te nagradi kao najsavršeniju kćer, kao najnježniju majku, kao prečistu zaručnicu!

I bl. Dj. Marija je okrunjena trostrukom slavnom krunom: Djevičanstva, Mudrosti i Mučeništva! Nagrađena je za Betlehem, Nazaret i Kalvarij. Postala je Kaljicom anđela i ljudi. Nebeski duhovi su njezine sluge, podložnici su Joj vjernici, a njezino je kraljevstvo vojujuća, trpeća i slavodobitna Crkva. Ona je triput kraljica. Tajna njezine moći je ljubav prema Isusu koji je izvor milosti i riznica nebeskih dobara.

Marija, majka naša je uznesena na nebo; radujmo se, jer vječno kraljuje s Kristom! Na Spomendan njezina triumfa u duhu se prostrimo pred njezino prijestolje i molimo Je kao našu Kraljicu, Majku milosrđa, da otvori riznicu svoga blagoslova na nas, da nam udahne želju za nasljedovanjem svoga Sina Isusa i da nas obdari milostima i uresi krepostima, a osobito nadom u sretnu vječnost. I premda naše tijelo mora da neko vrijeme ostane u grobu, molimo Je, da odmah po smrti naša duša pođe k Bogu u rajsku slavu!

Č.

Uspomene na Prulj - prvo svetište presv. Krunice

(Uz blagdan sv. Dominika, začetnika presv. Krunice)

Tako se čovjek osjeća sretnim, da može pohoditi ono sveto mjesto gdje je sv. Dominik osnovao Marijin psaltir, svetu Krunicu i gdje je postavio temelje svojega Reda. To mjesto sveto, nazvano Prulj (što znači: »mnogo ljiljana«), nalazi se u južnoj Francuskoj, nedaleko starinskog grada Karkasone. S nekim osobitim čuvstvom prolaziš ovim krajevima od Marselje do Tuluze. U duši ti se ređaju uspomene i događaji iz života sv. Dominika, a misao ti leti u ona vremena borbe i teškoga napora. Misliš na prilike i okolnosti u kojima je sazrijevala velika dominikanska ideja. Trebalo je velikih i pogibeljnih heretičkih struja, trebalo je da se vjera uskoleba, da nastane velika pogibao sveopće apostazije, da bi mogla, kao ruža između trnja, sazrijeti misao osnivanja dominikanskog Reda u misli sv. Dominika. S nekom ugodnošću promatraš ta mjesta, kuda su se odigravali događaji tako važni kao što je važan dominikanski Red, pa tu i tamo promatraš mjesta, kuda je sve polazio taj veliki sredovječni muž. Vidiš ga kako polazi sa štapom u ruci i s evanđeljem ispod plašta. Sada je zadubljen u duboke misli, sada moli psalme, sada ne može da odoli porivu svoje duše pa pjeva, glasno pjeva uz neodoljivo cvrčanje cvrčaka i pjev ptica. Ide mirno i zamišljeno svojim putem, a misli mu se vrte oko jedne namisli: kako bi sve duše Bogu osvojio, kako bi sve duše ugrijao onako žestoko kako i njega ugrijava žestoko provansalsko sunce. Traži način kako bi sve misli i sva srca upravio k Bogu...

Eto, tako te ovi krajevi dominikanske tradicije ispunjuju mislima pa ti predstavljaju uzbudljive doživljaje. Kad prolaziš gradom Karkasonom, kao da ti se čini da će i sada njegovi građani obružiti sinove onoga oca, koji se je veselio kad su ga davno zlostavljali, pa ih je volio zato, nego građane Tuluze, koji su mu počast iskazivali. Nedaleko vidiš Montreal i Fanžo, pa se veseliš uspjesima, koje je Patrijarha polučio u ovim krajevima. Imao sam prilike da sve to dobro pogledam i proučim. Divio sam se i uživao u mjestima gdje je sv. Dominik polučio tolikih uspjeha i obratio toliko grešnika.

Kad se popneš do Fanžo-a, vidiš na istočnom kraju toga grada jedan maleni kameni križ, a stanovnici ti pokazuju, da je to Signa-

don (signum Dei: znak Božji), mjesto gdje je svetom Utemeljitelju bilo objavljeno kamo da sagradi prve samostane svoga Reda. Vidiš i ostarjelu gredu, na kojoj se je zaustavila čudnovato knjiga koja je čudesnim načinom izašla iz ognja netaknuta i tako potvrdila ispravnost Dominikove nauke. Nedaleko, na drugom brdu, stere se poznati grad Montreal u kojem se i danas čuva ploča, na kojoj je napisano da se je tu, pokraj jedne fontane sv. Dominik toliko puta zaustavio da otpočine i da se hladnom vodom osvježi. On je taj put višekrat učinio, a uvijek je morao proći preko svog mezinčeta, preko kolijevke svoga Reda, preko samostana Gospe Pruljske.

Kao između dvije kule, među Fanžo-om i Montrealom, leži u dubokoj lijepoj dolini, okićena zelenilom i urešena cvijećem. Ona, Ovjenčana kao kraljica Saba iz Istoka, nebeska Zaštitnica, draga naša Gospa Pruljska: taj lijepi rasadnik bijelih ljiljana.

Koliko se je puta tu, u toj dolini, u tom kutiću neba otpočinuo sv. Dominik. Kada su bile borbe velike, a sile slabe, kad bi dušu spopao očaj i iznemoglost, kad bi se osjetio slabim i krhkim, otpočinuo bi veliki Patrijarha u ovoj dolini, da se malo pod njezinom sjenom okrijepi i osvježi. Ostavivši iza leđa svu buku svijeta, zaronivši u duboku molitvu, prosio je vjerni sin svoju dobru majku da mu dade pomoći, načine kako da pobijedi u svojim teškim borbama. I Ona, Kraljica neba, u jednom času divnoga zanešenja pružila mu je svoj pslatir, svoju krunicu, i rekla mu je da će u tome znaku pobijediti...

Onda se je apostol osjetio hrabrim; kada se je u molitvi okrijepio s Božjom milosti. Ali i dalje, kad bi došlo vrijeme da pođe na apostolsko putovanje, proslijedile bi sestre, koje je on ovdje najprije osnovao svoje molitve i dalje. Podloga, čvrsta i nepokolebiva molitva dominikanskog apostola jest u molitvi, u kontemplaciji.

Nije bez razloga sv. Dominik osnovao najprije red kontemplativnih sestara, da tako nađe oslona svome apostolatu koji će njegovi sinovi imati pomoću njihovih molitava. A možda: nije li cijeli veliki uspjeh dominikanskog apostolata plod tih molitava, koje se podižu tiho i skromno Bogu u zatvorenim samostanima, kamo buka i vreva svijeta ne dolazi.

Mi previše naturalistički shvaćamo katoličku akciju. A sv. Dominik je bio uvjerenja da će akcija toliko vrijediti koliko Bog dade, a Bog će dati onoliko koliko ga za to prosimo. Zato se je najprije pobrinuo da osnuje jedan kontemplativni red, koji će danju i noću Bogu prikazivati svoje tihe molitve za uspjeh apostolata, koji nema nikakve vrijednosti ako ga ne prati Božji blagoslov.

S pravom se smatra Lakordera velikim više zato što je imao nadravnog duha nego zato što je svojim divnim konferencijama uzbunio cijelu Francusku. Kad je radio na tome da se ponovno obnovi dominikanski Red u Francuskoj prva mu je briga bila da nađe nekoliko svetih duša koje će se moliti za taj pothvat. I kad su ga o tome uvjerili tada je tek rekao: možemo početi. A samo s kojim

veseljem onda on javlja svojim drugovima da ima velikih svetih duša koje se mole za njegov apostolat.

Govorio sam sa časnom Majkom ovoga drevnoga samostana i izrazio sam želju da bi one došle i kod nas u Hrvatsku te tu osnovali jedan kontemplativni samostan. Ona mi je rekla da hoće, ako bude volja Božja. Jest, ako bude volja Božja sve će biti. Tako veliko djelo, kao što je kontemplativni red može nastati samo nadnaravnim sredstvima. Ako bude volja Božja Bog će pokrenuti srcima i naših dobrih duša i zagrijati ih za žrtve i za molitvu. Tada, jedino tada će naš napor imati oslona, čvrstog oslona u Bogu, a naš rad uspjeha.

B.

Ja sam velik kao ...

Pred neko vrijeme razaslan je framasonima u Elsas-Lotringiji prvi broj novoosnovanih slobodnomislilačkih novina, s naslovom »Slobodni mislilac«. Ta je novina službeni organ elzasko-lotrinškog udruženja framasona. Kao glavni urednik ovog lista bio je naznačen neki Karl Hechinger iz Gebweilera. Taj je Karl Hechinger napisao i uvodni članak tog prljavog lista, a za lozinku izabrao ove bogohulne riječi:

»Ja sam velik kao Bog,
On je, kao i ja, tako malen,
On nada mnom nema ništa,
A ja, i ako pod njim, njegov nisam.«

Ovu je lozinku Hechinger popratio hulama na Boga. Religiju naziva »nazorima mračnjaka i nazadnjaka«. On hoće da Elzas-Lotringiju izbavi od »sistema laži i ropstva«, da je oslobodi iz pandža klerikalaca«, a da osigura bitku, dapače i silni uspjeh, pošao je sa svojim prijateljima Fouilleron-om i J. Meyer-om, iz Gebweilera, na narodni framasonski kongres u Angouleme, što je tamo počeo dne 13. kolovoza. Tamo se Hechinger imao pobrinuti, da domaći francuski framasoni zauzmnu energičniji stav prema kršćanskom Elzasu i da iz njega protjeraju Boga. On ih je htio izvijestiti da je velik kao Bog.

No do cilja nije došao!

Morao je već na putovanju iskusiti, da ima sila, koja je još veća nego maleni Karl Hechinger iz Gebweilera. U času kad je došla u ruke nekolicine njegovih pristaša ohola lozinka »Ja sam velik kao Bog«, Hechinger je već bio lešina.

Umro je sasvim nenadano na putu u Angouleme. A prvi je broj njegova lista kružio u isto vrijeme kao i glas o njegovoj smrti. — To znači »Ja sam velik kao Bog«!

Fra Serafin.

Sv. Bernard, opat

(Blagdan 20. kolovoza)

Zadnji Sveti Otac! To je naziv pod kojim često dolazi sv. Bernard. A taj naziv i čast znači doista nešto veliko, kad po njem Bernard dolazi u isti red s velikanima kršćanske davnine, koji su svojim životom, djelima i spisima dali obilježje cijelim razdobljima crkvene povijesti. Po tom nazivu Bernarda stavljamo uz bok sv. Ambrozija, Augustina, Jeronima, Ivana Zlatoustog i drugih najsjajnijih zvijezda na nebu kršćanske velike prošlosti. Međutim, jer Bernardu dajemo naziv »zadnji Sveti Otac« tim podjedno označujemo, da je s njime završeno jedno veliko razdoblje. I doista.

Sv. Bernard opat i »Medotočni« Naučitelj — (Cisterciti — Stična — Slovenija)

Upravo nekako u njegovo vrijeme završeno je apostolsko djelo pokrštavanja Evrope; vjera je Kristova uglavnom bila navještena cijeloj Evropi, no uporedo s time počeli su se javljati sukobi između svjetovne i crkvene vlasti, sukobi između materijalnog i duhovnoga u samom krilu Crkve Kristove. Korisno će biti par pogleda baciti u ulogu sv. Bernarda u ovo sudbonosno vrijeme.

Bernardu je rodno mjesto Fontaines-les-Dijon, a godina rođenja 1090. U njegovom ocu Tescelinu tekla je plemićka krv, a u majci Aleti čak vojvodska. No odlični rod i bogata kuća ne zaniješe mu roditelje i ne učiniše ih ropskim poklonicima svjetskih taština i nezasitnog bogatstva. Majka mu se dapače u djevojaštvu nosila mišlju da se Bogu posveti u samoći, zato iza vjenčanja svom se dušom dade na pomaganje bijednih i bolesnih, tražeći ih dapače po njihovim jadnim stanovima i vršeći im najniža djela posluge. Svome suprugu Tescelinu dade Aleta na svijet sedmero djece. Bernard je bio treće. Prema svojoj majci i živoj i mrtvoj Bernard je uvijek gojio neobičnu odanost i nježnost, tako da nekoji povjesničari u tome vide izvor i temelj njegove pobožnosti prema Majci Božjoj, koja je jedna tako odlična i istaknuta značajka njegova života i njegova spisateljskog rada.

Prve svoje nauke svršio je u Chatillon-sur-Seine, a da bude pod što boljom roditeljskom pažnjom, roditelji mu se tamo preseliše kroz to vrijeme, jer je otac tu imao jedno svoje imanje. Iza svršenih nauka vratio se je u rodni Fontaines, no tek što se tamo vratiše snađe ga najteža kušnja. Mila majka umre. Za nju je Bernard znao reći, da mu je ona dala više nego život. I zaista, njegovi životopisci nas uvjeravaju da nije samo nježnost, nego i odlučnost koja je također karakteristična za cio njegov život, naslijedio od majke.

Bio je tada Bernard u dvadesetoj godini života, bogata roda, lijepe naobrazbe, drage i privlačive pojave. Kamo će dakle taj mladić? Jer treba znati, da uza svu svoju ozbiljnost i umjerenost, nije on ipak po naravi bježao od veselja i razumnog uživanja života i svijeta. Međutim, jedan na oko neznatan događaj odluči sa smjerom njegova života. Tjelesna naime napast za čas uzbuni njegovo biće, i on, kao što negda sv. Benedikt u trnje, baci se sada u ledenu vodu, samo da pokori i umrtvi tijelo. A jer je vidio da u svijetu ne će nikako moći da tijelo trajno drži pokorno duhu, odluči se za samostan, i to za cistercitski samostan u Sitò-u. Svi se snebiše na tu njegovu odluku, napose jer je Sitò u to vrijeme slovio kao mjesto grozne strogosti. Svi su mislili: da je, kad ga već ne privlači vojnički stalež, odabrao barem karijeru učenjaka, ali da potomak tako odlične obitelji ide u Red, u kojem se je morao vježbati i u teškom tjelesnom radu, to im je bilo nepojmljivo. Međutim Bernard je izvršio svoju odluku, a to je bilo u proljeću godine 1112., poslije nego se prije skupa s nekojim drugovima na jednom posebnom mjestu bolje uputio u redovnički život.

Tri je godine bio Bernard u Sitò-u uzor svake kreposti, a onda ga opat Stjepan Harding, budući se je Sitò bio počeo previše množiti, pošalje na čelu nekoje braće da osnuje novu opatiju u Klervò. A tako je on postao otac ove opatije, koja je postala majka mnogih novih opatija, kojih je broj još za života Bernarda dosegao 68. A mučni su bili početci Klervò-a. Toliko mučni da su nekoji njegovi drugovi posumnjali u ostvarenje te osnove i dapače bili počeli na-

govarati Bernarda da ostave sve i da se povrate u Sitò. No Bernard, od Boga prosvijetljen, ohrabri ih i utješi, i doista sve se zgodi onako, kako je on nagoviještao. Rijetkom je također ustrajnošću i odlučnošću on podnosio sve teškoće redovničkog života u novoj siromašnoj opatiji. Prostor je bio hladan bez svijetla, bez ikakovih udobnosti, a krevet su im bile četiri gole daske. Uz to je Bernard cijelog života trpio od bolesti želuca, a k tomu su ga snalazile tolike druge boljetice.

No Bernard nije bio samo čovjek samostanskih zidova. Velike potrebe Crkve i kršćanstva prisiliše ga, da, iako nerado iziđe iz samostanskog zatišja i svoje sposobnosti stavi u službu vanjskoga crkvenoga rada. Vidimo ga kako se bori s krivovjercima svoga vremena, napose s Abelardom i s Arnaldom iz Brešije. Također je imao teške rasprave s biskupom u Poatieru, Gilbertom de la Poré, čije su filozofske nauke bile u protivnosti s kršćanskim učenjem o presv. Trojstvu.

No nisu samo bile vjerske borbe, u kojima je on sudjelovao. U to vrijeme prijetila je velika opasnost da će u Crkvi nastati razdor radi dvaju papa, Inocencija II. i Anakleta II., te tako mnogi kršćani nijesu znali, koji je od njih pravi Kristov namjesnik. Bernard je i tu učinio velikih usluga Crkvi i kršćanstvu.

Napokon je znamenito i njegovo nastojanje, da bi došlo do 2. križarske vojne. Ona doista nije bila ostvarena, ali je Bernarda stajala mnogo truda, a i žalosti zbog toga, što su s neuspjeha nekoji prekoravali njega, ni kriva ni dužna. Uzrok neuspjeha bio je na drugoj strani, napose na neshvaćanju vodećih ličnosti toga vremena.

Umro je napokon Bernard u svome dragom Klerò-u, gdje je doživio svoje najteže, ali zato i najslađe časove molitve i združenja s Bogom. Bilo je to 20. kolovoza godine 1153. Imao je 62 godine. Dvadeset godina iza smrti proglasi ga svecem Aleksandar III.

I tako na temelju ovih ograničenih podataka imamo bar blijedu sliku veličajne pojave ovog muža, koji je svom vremenu dao svu toplotu svoga srca, eda ga privede Bogu, a koji i danas živi u svojim redovnicima, u svojim djelima i u svojim mnogobrojnim spisima.

S. L.

Duhovito pitanje

Ima mnogo ljudi koji sami ne vrše svoje vjerske dužnosti, ali ne priječe svojoj ženi i djeci da ih vrše. Oni se naime u vjeri nekako kolebaju: nijesu ni za ni protiv. Također se ne ispovijedaju, ali uvijek govore, da će se ispovjediti kasnije.

Jednom se je jedan dobri župnik sastao sa svojim župljaninom, koji je bolovao od takve duhovne bolesti. Spočitnuo mu je među ostalim nemarnost glede nedjeljnog prisustvovanja misi. A župljanin će mu ovako:

— O, gospodine župniče! Vi znate, kako nadođu često nepredviđene zapreke, koje gdjekad stanu na put najboljim željama. Čovjek misli da će ići . . . i nešto ga nenadno zadrži. U svakom slučaju, moja žena ide k Misi redovito.

Župnik mu ne odgovori izravno, već mu mjesto odgovora stavi ovo pitanje:

— Ili vi dvojica imate skupa samo jednu dušu?

IZ CIKLUSA »BIJELE STAZE«

13. JUTARNJA MOLITVA

Mokre su trave i lišće stabla sûzi
(Možda plaču, što se probudiše rano?)
Al to prvi čas je, kad se zemlja moli
Škropeć svetom vodom sebe pouzdano.

Negdje majka stoji nad kolijevkom čeda
I čeka, da drage otvore se oči,
Uzet će mu ruku, prekrižit ga mirno,
Da dan ovaj može u veselju proći.

Na dnu drâge tijesne ribari su stali
Pred kapelom Gospe, da joj dadu slavu;
Pustili su vesla, da po moru brazde,
Skinuli su kapu i prignuli glavu.

Staze su u svojoj sabranosti uže,
Nigdje glasa nema, ko da mrtvo sve je,
Ljudi kreću na rad zadubeni u se,
Ovce sporo idu, ne jedu, ne bleje.

Sunce iza gore razmatra i moli,
Da dobije snage za put sve do sutra,
Neda mu se dignut na vrhunac brda,
Ko da mu je kratka molitva tog jutra.

14. VIĐENJE

Spopade me želja da vidim i čujem,
Koji ljudi idu pravcem staze drage,
Motrit ću ih dugo, da upoznam tajnu:
Tko ih putem vodi, tko im dava snage.

I spazih skup djece razigrane, žive,
Gdje se smiješeć stazom u kočiji vuku,
Vlasi su im zlatne ko da nà njima je
Ostala ljepota Isusovih ruku.

I radnike gladne, poderana ruha,
S motikom i dlijetom, ko da poso prose,
I mudrace, što se pridružiše njima,
A debele knjige pod pazuhom nose.

I naroda bezbroj razne boje lica
I nemoćne starce ispaćena lika;
Svi strpljivo idu, premda vide stazu
Izrovanu suzom mnogih prethodnika.

Al najednom svijetlo neko čudno blisnu
I sakrije ljude u svesilnoj snazi,
I ja samo vidjeh, gdje Veliki Isus
Raširenih ruku bijelom stazom gazi.

Fra Rajmund Kupareo O. P.

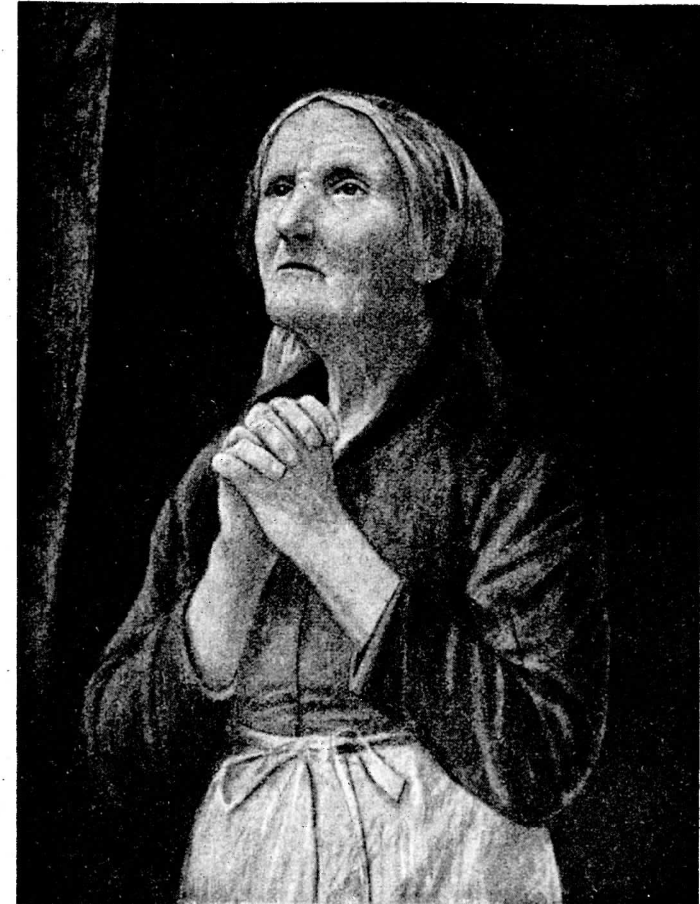
„A šta drugo da radim?" . . .

Dne 25. studenoga prošle godine završismo misije u Mostaru. Istog dana, u tri sata poslije podne, zaputih se sa upraviteljem gimnazije o. dr Dominikom Mandić na Široki Brijeg. Vidio sam druge zavode franjevačke po našoj domovini, pa eto lijepe prigode, da vidim i taj u Hercegovini. Autom odjurismo, pa za sat i pol bijasmo na mjestu. O. Dominik pokazao mi najprije gimnaziju, zavod, crkvu, pa samostan. Osim siromašnog, starog samostana, sve su druge zgrade nove, moderne, veličanstvene. Osobito crkva nadiže se dostojanstveno na tom brežuljku. Prava katedrala. Pravi grad na gori. Unutra je još pusta, prazna. Tek nazrijevaš, kakva će biti, kad se upotpuni, dotjera, usavrši.

Pregledavši sve te hramove prave vjere i prave prosvjete, zađosmo u razgovornicu. Tu su bila ostala braća franjevci. Svi su nastavnici. Svršivši visoke škole ili u domovini ili na strani, sad su tu, da budu istinski prosvjetitelji svoga naroda. Crpili su pravu znanost na pravom izvoru — Bogu.

*

Jutrom u 6 sati krenuh sa Širokog Brijega. Trebalo je sići u varošicu Lišticu do auta. Poslije jučerašnjeg tmurnog, burnog dana, osvanulo je krasno, ali studeno jutro. Na brijegu je pirio hladni vjetar, da ti je lice brijao, a prste stiskao. Pri početku nizbrdice silazila je stramputicom jedna žena na glavni put. Lice joj bilo umotano u rubac. Samo joj se vidio nos i usta. Zima joj bila, pa je i ruke pregljačom omotala, dok je istodobno desnom prebirala krunicu. Ja sam nekako vidio krunicu i opazio na usnama molitvu. Zapitah je: »A što, sestro, moliš sv. Krunicu?« Odgovorila mi je milo, svečano, ponosno, kratko: »A šta bih drugo radila?« Značajne li su dalekosežne i istinite ove riječi! — razmišljah zadivljen u sebi.

Seljanka u molitvi
(Naslikao nepoznati umjetnik)

»A što bih drugo radila?« Hram prosvjete i crkve na ovom brdu, s kojega silazim, a zašto je nego da izgradi ovakav hram, kakav je u duši ove žene? Da ga izgradi u dušama i pojedinaca i cijelog onog naroda. »Ta vi ste hram Duha Svetoga i Duh Sveti prebiva u vama« — ustvrdio je sv. Pavao o prvim kršćanima. I iz takvog

hrama što da drugo proističe no molitva, hvalospjev Bogu Stvoritelju i Majci Njegovoj? Pa što drugo da radi, već, da najdivnijom molitvom sv. Krunice hvali, uzveličava Boga i bl. Djevicu? Što da drugo radi, već da i upravi put svoj, putevima Gospodina Isusa i Majke Njegove. Taj put je, put strpljivosti i poštenja, put boli i muka, put dobrote, čistoće, strpljivosti i svake kreposti. Pa kako ovdje, tako svugdje po svijetu radi crkva katolička.

A kako rade i odgajaju drugi? — razmišljah dalje. U kinima, u kazalištima, u plesaonama, u školama, na kupalištima, u modernom odgoju, po nogometima, po rukometima kakav je uzgoj, kakve posljedice uzgoja? — Bezvjerje, razvrat, sjetilnost, nečistoća, krađe, prevare i svih sedam smrtnih grijeha.

A što rade novine, romani, bezvjerska štampa? Šire bezvjerje, nečudoređe. Proti tomu sama im je Crkva katolička na putu, pa udaraju na nju, na papu, svećenstvo. Ta: »Udari pastira i razbježat će se ovce!« Još što radi bezvjerska štampa? Izlaže po knjižarama i izlozima: »Kako da se čuvam poroda — kako da se riješim trudnoće.«

A što rade mladi parovi prije i poslije ženidbe? Po modernoj ljubavi. Mladi — missi — treba da ostanu uvijek lijepi — missi. Zato mjesto djece drže pse, a brigu, hranu, odijevanje i još koješta, pripuštaju sluškinjama. Mladi missi su samo zato, da pse, kad im se prohtije, pokažu na prozoru, na ulici, da im se obojici prolaznici dive...

A što još rade ljudi. Psuju i kunu Boga, Majku Njegovu i sve što je sveto na nebu i na zemlji. I to ne samo neuki, već i učeni. I to ne samo u podrtoj potleušici, već i u velikim palačama. Tako je: smradna tekućina ne mijenja se, ako je ulijemo u prostu ili u najljepšu posudu. Otvorimo obadvije: isti će zadah ispustiti. Što tko ima, to i daje. Ovako rade hramovi moderne civilizacije, napretka, kulture.

A što da radimo mi? Odgovara nam ona žena: A što drugo, već da molimo svetu Krunicu, eda po njoj hvalimo i uzvisujemo Boga i bl. Djevicu, i da po njoj upravimo putem žive vjere, dobrote i ćudorednosti. I to za svetu sadašnjost i za blaženu vječnost.

O. Lujo Matijaca.

Kad ti pročitaš „Gospinu Krunicu", pruži je drugima u tvojoj okolini, da je i oni pročitaju!

I njima će se sigurno svidjeti naš glasnik, te ako se na njega pretplate, postao si apostolom dobre štampe.

Razmisli o tome i radi po tome

PO KATOLIČKOM SVIJETU

Euharistijski kongres u Ljubljani. Ono što je doživjela Ljubljana od 28. do 30. lipnja ove godine, to će doista ostati nezaboravljeno u povijesti toga glavnog slovenskoga grada. Te se je naime dane tu vršio euharistijski kongres za cijelu državu. Sveti Otac Pio XI. udostojao se je da na ovaj kongres pošalje svoga posebnog legata u osobi poljskog primasa kardinala dra Augusta Hlonda nadbiskupa, gnieznansko-poznanjskog, koji je u Ljubljanu stigao uoči samog kongresa. Legatu je bio poslan posebni vlak do Graza, a u Mariboru su ga dočekale crkvene i civilne vlasti. Međutim tek u Ljubljani je bio svečani veličanstveni doček, najprije na kolodvoru po predstavnicima mnogobrojnih udruženja, a zatim pred katedralom po cijelom našem episkopatu na čelu s papinskim nuncijem. Cio dalji program bio je po utvrđenom redu uzorno i odlično izveden. Bila su posebna zborovanja i priredbe za razne staleže, a onda opet skupne točke, na kojima je sudjelovalo po mnogo desetaka hiljada učesnika, a tih dana se računa da je bilo u Ljubljani do 200.000 ljudi, koji su došli dakako u glavnome iz Slovenije, ali ih je bilo u manjim skupinama i iz ostalih krajeva države. Svima će učesnicima napose ostati usječen u pameti prizor noćne procesije samih muškaraca sa svijećama i pričesti omladine na stadionu. I u jednom i drugom vjerskom činu sudjelovalo je preko 30.000 osoba. Za ovu prigodu je dapače bila donesena iz Svetišta u Brezju čudotvorna slika Majke Božje »Marije Pomagaj« pred kojom su se vršili mnogi vjerski obredi. Tako se je veoma zgodno htjela istaknuti nedjeljiva veza koja postoji među Euharistijom i Majkom Božjom. Slavlje je dakako svoj vrhunac dostiglo zadnji dan kongresa, u nedjelju 30. lipnja. Na stadionu bila je svečana pontifikalna misa kardinala-legata, preko koje je neobično veliki zbor od 2000 pjevača pjevao Misu »De Angelis«. Poslije podne pak ljubljanskim ulicama razvila se je divna procesija, kojoj je u redovima učestvovalo do 100.000 ljudi, a u špaliru ih je možda bilo opet toliko. Pomicala se je uzorno i svečano ljubljanskim ulicama procesija praćena od 40 glazba, 3000 zastava i 7000 omladine u svečanim opravama. Vanjski dakle uspjeh kongresa jest velik, ali je sigurno mnogo važniji unutarnji uspjeh, koji je sigurno proizveo euharistijski Isus u dušama, koje su se tako pripravno stavile u službu vanjske afirmacije njegove vlasti i njegove moći.

Bjelovarski euharistijski kongres. Na Tijelovo je Bjelovar, a s njime i cijela Podravina, slavio završetak svoje duhovne obnove u znaku i po snazi Euharistije. Tih par dana što je trajao regionalni euharijski kongres u Bjelovaru, moglo se je tako očito opaziti da taj naš narod uza sve svoje mane, ima s druge strane toliko lijepih i utješljivih odlika koje su kadre da ga opet pridignu svaki put kad u duhovnom pogledu popusti. Tu možemo u prvom redu ubrojiti vjeru našeg tamošnjeg naroda. Ona mu je zato bila poticaj da se je tako spremno odazvao, da i vanjskim načinom dokaže i manifestira svoju vjeru u presv. Euharistiju. Sve su se okolne župe, napose zadnji dan, slile u Bjelovar pod vodstvom svojih župnika pjevajući i moleći. Inače tihi Bjelovar tih je dana bio postao veliko hodočasničko stjecište. A bilo je svijeta ne samo iz okolice, nego i iz veće daljine. Međutim na cijeloj toj masi od 30.000 isticala se je iskrena pobožnost i svijest o uzroku svoga dolaska. Napose je svečanost uveličala činjenica, da su kongresu prisustvovali i metropolita dr. Bauer i nadbiskup-koadjutor dr. Stepinac. A sve točke kongresnog programa uspjele su točno i uzorno. Napose je masu oduševio svojim divnim govorom sveučilišni profesor dr. Stjepan Bakšić. Dao Bog da i ovaj

kongres bude značio jedan veliki korak napred u duhovnom životu naše drage Podravine!

Prijenos kostiju dra Rudolfa Eckerta. Sposobni i požrtvovni radnik u početnim godinama stvaranja hrv. katoličkog pokreta ispustio je svoju mladu dušu na Rijeci god. 1915. Tek je bio počeo da odlučno ore na našoj duhovnoj i narodnoj njivi, a ratni vihor onih kobnih godina pokosi ga i ponese s naših neuzoranih polja. Potpuno je bio usposobljen napose za socijalni rad, imajući puno smisla za sve potrebe suvremenog kulturnog života, i on bi, da je proživio, danas ispunjao mnogu prazninu, a njegov bi dosadašnji rad već bio donio velike i bogate plodove. Međutim Providnosti se je svidjelo, da nam ga uzme, i da nam tako njega učini zagovornikom na nebu, u što pouzdano vjerujemo radi dobrote njegove i kreposti, koje su ga još tako mlada tako obilno kitile. Kad nam je Rijeka bila oteta, svi su prijatelji i istomišljenici teško osjećali, što smo eto ostali i bez groba našeg katoličkog pionira. Zato se je uvijek mislilo, kako da se izvrši prijenos njegovog tijela. To je napokon i učinjeno dne 7. srpnja prigodom završetka domagojskih tečajeva na Trsatu-Sušaku, kojima su sudjelovali mnogi članovi i članice domagojske omladine pod vodstvom svojih seniora. Prijenos tijela sa riječkog mosta do groblja na Trsatu bio je više triumf nego sprovod. Povorka od 5000 osoba pratila je lijes na dugom putu, što je napose dosad bilo neviđeno na Sušaku. Izredali su se mnogi govornici slaveći sposobnost pokojnika, žaleći njegov gubitak, ali mu se ujedno utičući za zagovor.

Križ nad Dubrovnikom. Dubrovnik je napokon vidio ostvarenu svoju odluku. Veličanstven, u ukusnoj izvedbi nad njim bdije i straži znak našeg spasenja. Nedogledna procesija od 10.000 dubrovačkih vjernika, na čelu sa svojim biskupom drom Carevićem uspinjala se je dne 10. lipnja strmim serpentinama na brdo Srđ da prisustvuje obredu blagoslova Križa. Dok su prvi redovi bili na vrhu zadnji su tek započinjali penjanje. A sve je poteklo u vjerskom oduševljenju, molitvi, pjesmi, a nadasve u pripravnosti za žrtve za križ Kristov i za svoje vjersko uvjerenje.

Povjerenje prema misionarima u republici Ekvator. Koliko poštovanje i povjerenje goji vlada Ekvatora prema katoličkim misionarima, najbolji je dokaz to, što je imenovala apostolskog vikara mons. Cecca nadzornikom svih zdravstvenih ustanova predavši mu ujedno razdiobu lijekova, u svojoj državi. Time je država pokazala da će misionari bolje i zgodnije vršiti ta djela nego ona sama.

U Beču su proslavili Marka iz Aviana. Uspomena na glasovitog junaka franjevca Marka iz Aviana, koji je prigodom opsjede Beča predvodio kršćanske čete i izvojštio skupa s drugim kršćanskim vojskovođama pobjedu nad Turcima, bila je svečano proslavljena prošlog mjeseca u Beču. Tom je prigodom tamo bio privremeno prenesen iz Kotora križ, kojim je časni Marko iz Aviana sokolio kršćanske vojnike.

Riječ pronalazača Marconi-ja o vjeri. Ime glasovitog fizičara i istraživača napose na polju elektriciteta i radija, Markoni-ja poznato je danas na daleko. Međutim mnogima, kojima su inače poznati njegovi uspjesi na polju nauke, nijesu poznata njegova vjerska čuvstva. Dobro će zato biti da se iznese, što je on odgovorio zastupniku jedne velike novinske agencije, kad ga je taj zapitao o njegovom vjerskom mišljenju. Markoni je naime odgovorio ovo: »Ponosno izjavljujem, da vjerujem i da sam katolik. Vjerujem u silu molitve. A vjerujem i to ne samo kao iskren katolik, nego također i kao čovjek nauke.«

KRUNIČARSKI ŽIVOT

Čudotvorni lik Marije Bistričke urešen je zlatnom krunicom!

Ono, što su Kruničari tako spremno odlučili, ono, što su tako nestrpljivo očekivali, to je eto ostvareno! Na časnom i čudotvornom liku Majke Božje Bistričke visi njihova zlatna krunica!

Nadbiskup dr. Antun Bauer postavlja na čudotvorni lik Majke Božje Bistričke zlatnu krunicu

U okviru slavlja krunjenja Marije Bistričke zlatnom krunom, točno po utvrđenom redu izvršeno je također postavljanje zlatne krunice na njezin čudotvorni lik.

Dne 6. srpnja krenula je rano u jutro kruničarska skupina sa zlatnom krunicom iz maksimirskog svetišta pod barjakom Kraljice presv. krunice u Bistricu. Putem su djevojke nabrale cvijeća i zelenila, te od njega napravile vijenac, koji se je imao nositi u Bistrici. Sutradan, dne 7. srpnja, na sam dan bitričkog slavlja, za kruničare je služio svetu Misu u 8 sati sam hrvatski metropolita dr. Antun Bauer. Preko te mise muški zbor iz maksimirskog Svetišta pjevao je kruničarske i uopće Marijanske pjesme. Oko 10 sati skupa s drugim skupinama poredala se je kod bistričke bazilike i kruničarska skupina, da krene na trg pred crkvu, gdje su imali da se obave sveti obredi krunjenja zlatnom krunom, postavljanja zlatne krunice i gdje je imao da se služi svečani pontifikal.

Skupina je bila veoma ukusno i stilizirano udešena. Naprijed je 15 dječaka i djevojčica nosilo 15 kruničarskih barjaka s otajstvima. Zatim je opet 15 djevojaka nosilo veliki vijenac, u sredini kojega su bile tri djevojčice, od kojih je srednja nosila zlatnu krunicu na jastučnici, a dvije po strani pletene simboličke krunice, da se tako prikažu otajstva radosna, žalosna i slavna. Na kraju skupine su išli oci dominikanci, koji su naročito za ovu prigodu došli iz Zagreba.

A dirljiv je doista bio čas, kada je, poslije krunjenja zlatnom krunom, hrvatski metropolita svojim staračkim rukama namještao zlatnu krunicu na Marijin čudotvorni lik. Taj čin su s osobitom napoteškoću pratili svi prisutni Kruničari. Ali su sigurno taj čin ujedno duhom pratili svi Kruničari širom domovine, napose oni, koji su svojim makar skromnim obolom pripomogli, da se je ta plemenita i tako zgodna osnova mogla ostvariti. Jer u cijelom ovom pothvatu upravo je simpatična i utješna činjenica, da su darovi stizali većinom iz širokih redova našeg naroda, dapače od onih koji su sami potrebiti pomoći. No svi ti rado su pridonijeli svaku žrtvu, da vide svoju želju ostvarenom. A ta je eto njihova i uopće svih nas želja, uz blagoslov Božji i uz pomoć nebeske naše Kraljice presv. Krunice, okrunjena najljepšim uspjehom.

DAROVI ZA ZLATNU KRUNICU MAJKE BOŽJE BISTRIČKE

U ovom broju glasnika počinjemo donositi popis darova za Zlatnu Krunicu Majke Božje Bistričke, pridošlih iz svih krajeva naše domovine. Prema tome Zlatna Krunica jest zavjetni dar čitavoga hrvatskog naroda. Nastavak će slijediti u budućim brojevima glasnika.

Sabiratelji za Zlatnu Krunicu:
Din. 435.— sabrao Antun Belešić.
Din 388.— sabrala Ludmila Budimir.
Din. 260.— sabrala Rozalija Wimmer.
Din. 140.— sabrala Agata Vincetić.

Opaska. Ovi pridošli doprinosi preko spomenutih sabiratelja unišli su prema svojoj količini u odnosnu rubriku.

Din. 232.50 darovalo djevojačko društvo presv. Krunice — Maksimir
Din. 100.— darovala Anđeoska vojska gospođica i učenica — Maksimir.

Din. 100.— darovalo gospojinsko kruničarsko društvo — Maksimir.
Din. 50.— darovalo omladinsko kruničarsko društvo — Maksimir.
Din. 300.— darovalo mlado kruničarsko društvo — Kanal (Zagreb).
Din. 300.— darovalo kruničarsko društvo — Sv. Jana.
Din. 262.— darovalo kruničarsko društvo — Novigrad Podravski.
Din. 177.— darovalo kruničarsko društvo — Petrovina.
Din. 137.— darovalo kruničarsko društvo — Bistra.
Din. 50.— darovalo kruničarsko društvo — Sigetec.

(Nastavit će se).

† O. Pio Maroević

Na 29. svibnja, u splitskom samostanu predao je svoju plemenitu dušu Stvoritelju o. Pijo Marojević. Rodio se je o. Pio u Staromgradu na otoku Hvaru 18. listopada god. 1877. Mlad je stupio u dominikanski Red, gdje je svršio srednje, filozofske i teološke nauke. Bio je zaređen za svećenika 22. prosinca god. 1900.

O. Pijo za života učinio je mnogo za Boga, za red, za narod. Obdaren bujnom maštom, pronicavošću, jakošću nije znao za zapreke. U silnoj mašti stvarao je planove i što stvorio, to bi i ostvario. U doba svjetskog rata kao starješina u Staromgradu podiže divni mramorni oltar sv. Vinku Fererskom, a za istu crkvu bio je skoro sakupio kapital za svečev novi kip i za orgulje. Poslije rata bio je premješten u Gruž. Kroz deset godina, što je tu proboravio kao starješina mnogo je sagradio pomješća i magazina. Taj je rad poduzeo, da može koristiti i provinciji i radniku. Kako je bio milostiva i podatljiva srca, baš time je utro mnogu suzu sa lica radnika i utješio i spasio od gladi mnogu obitelj. Po njegovu nagovoru ostavi blagopokojna Nike Lopužić sve svoje veliko imanje za siromahe. Poslije smrti njezine dovede sestre dominikanke, koje će odgajati i

voditi siročad, učiti malahnu djecu i voditi pučku kuhinju za siromašne radnike. Tako veliko milosrdno djelo o. Pija i poslije njegove smrti gori i gorjet će kao zublja pred licem Božjim na oltaru ljubavi.

God. 1929 dođe o. Pijo u Split u svojstvu starješine. Crkva i samostan u Splitu su od vajkada žarište štovatelja Majke Božje sv. Rozarija. Tu je i nikao ovaj naš omiljeli glasnik, da širi ovu divnu pobožnost. Da bude crkva i samostan još jače žarište, zamisli da crkvu proširi i samostan sagradi. Kad je crkva bila već pod krovom, doprinosni kapital se iscrpio, a kriza je bila u punom jeku. Da crkvu dotjera, usavrši, to se obratio na ljude milosrdna srca po našoj domovini. I oni su mu pripomogli, pa se nadamo, da će i u buduće doprinijeti svoj obol, eda se ispune želje pokojnika i svih štovatelja Marijinih.

U zadnje vrijeme bijahu iscrpljena sva izdanja molitvenika p. o. Jerka Vlahovića. Da se ne uništi njegovo veliko djelo i da se umnoži štovanje bl. Djevice sv. Rozarija, nanovo izdade sve njegove molitvenike.

Kao župnik u Docu, te u Gružu i kao dugogodišnji starješina bio je uvijek blag, susretljiv, ljubazan sa narodom i sa podložnicima.

Veliki trud i napor iscrpe o. Pija, da je prije vremena postarao. Pred godinu dana pojavio se rak u grlu, koji prekine nit njegova života u 58 godini.

O. Pijo bio je veliki štovatelj čudotvornog Križa na otoku Čiovu kod Trogira. Na Suhi Petak — dan iza Uzašašćać Gospodinova — za više godina organizovao je i vodio hodočašća te propovijedao i obavljao sav ganutljivi obred. Taj dan, na 31. svibnja dok se obavljao isti sveti obred, vodili su uz veliko saučešće naroda — u Splitu o. Pija na Sustjepansko grobište. Duša pak njegova uhvamo, da je već primila zalog spasenja istog svetog Križa u nebu. P. u miru!

L. M.

KNJIŽEVNOST

Dr. Fr. Ks. Novak: Što je čovjeku rad. Izdalo Društvo sv. Jeronima, Zagreb. Cijena 1 Din. — S desetom sveskom završena je prva prolekcija mjesečnih knjižica »Jeronimskog Svijetla«. Jedanaesta knjižica došla je međutim k nama u novom, ukusnom, bojadisanom omotu. I zaista veoma je dobro što je Društvo sv. Jeronima učinilo ovu promjenu. To će zacijelo biti stajalo znatnih materijalnih izdataka, ali je time mnogo postignuto. Knjižice su sada radi takve opreme mnogo privlačnije. U ovom svesku nedavno preminuli češki pisac dr. Novak zanimivo i lagano, ali ujedno i duboko govori o značenju rada i njegovim mnogovrsnim očitovanjima i oblicima, u životu. Nekoje misli i čitava mjesta u ovoj knjižici kao da su upravo naručena, da se pobiju tolike krilatice, koje napose danas lutaju svijetom, a dolaze od onih, koji nijesu nigda ni sami se zadubili u to pitanje, ni pokušali da nešto stručnije budu upućeni u njegovo značenje i domašaj.

Dr. Augustin Juretić: Otkuda gospodarska kriza. Izdalo Društvo sv. Jeronima, Zagreb. Cijena 1 Din. — Opet jedna suvremena brošura! Napose je upućena puku, selu i njihovim potrebama. Pisac ide tako oprezno, ali i odlučno na izvore ekonomske nevolje, od koje dandanas pati čovječanstvo i svatko će morati piscu priznati veliku ozbiljnost i nepristranost u proučavanju tih tako zapletenih pitanja. Dapače i onaj, koji se moguće i ne će u svim detaljima složiti sa izvodima pisca, morati će mu priznati, da je tako točno stanovište uzeo u mnogim načelnim pitanjima. Svima, napose seljacima, toplo preporučamo.

PRILOG:

Zrno do zrna pogača,
Kamen po kamen polača.
Nar. poslovica.

Nastoj da svaka ruka, koja pobožno prebire krunicu, daruje samo jedan dinar mjesečno, pak ćemo već slijedeće godine podići u bijelom Zagrebu velebni hram Majci Božjoj presv. Krunice.

DOPRINOSI ZA GRADNJU SVETIŠTA KRALJICE PRESV. KRUNICE U ZAGREBU

Din 155.— A. Belešić (sakupio).

Din 130.— Dr. Nikola Karlić.

Din 100.— Obitelj Baume (i zlato), Hollinger Janko, Valečić Laura, Agić E. (sakupila).

Din 60.— Nikolić Ema (sakupila), M. Šklebar (sakupila).

Din 50.— Lipanović Redenta, Gras Mijo (Društvo sv. krunice, Otok), Dr. A. Stepinac.

Din 30.— Škarić Marija.

Din 20.— braća Novaković, M. Škelar.

Din 10.— Kodrnja Barbara, Birkić Jelena, Berčić Anka, Buček Anka, Fröhlich Antuna, obitelj Štromar, Zora Massan, Gizela Bakrač, Mila Hangi, Dragica Čenetić, A. Buček, Kovačić A., Reven A., Zimer J.

Din 5.— Matej Vidaković, Ana Štromar, Dragica Ratkajac, Katica Rožman, Milica Tairović, Margareta Čabrajac, Ljubica Tomek.

U škrabici svetišta Din 651.75.

Ono što svaki put velimo našim dobrim prinosnicima i revnim pomagačima, to im velimo i ovaj put: Topla hvala! To je uostalom sve što mi možemo, ali zato ono, što mi ne možemo, to može ona, kojoj na čast i slavu naši dobri darovatelji prinose sve te svoje velike i male žrtve. Ona, ta naša dobra zajednička Majčica, nagradit će svojim milostima i darovima i vremenitim i vječnim one, koji njoj nešto iz ljubavi učine. Za to je i mi molimo, te je to ujedno s naše strane znak naše zahvalnosti onima, koji su naši suradnici na velikom djelu, kojim hoćemo da u bijelom našem Zagrebu proslavimo nebesku Kraljicu presv. Krunice.

Dominikanski Samostan i Odbor za gradnju.

MILODARI ZA PROŠIRENJE CRKVE-MATICE BRATOVŠTINE PRESV. ROSARIJU U SPLITU

»Pobožno Društvo Presv. Rozarija« za spomenutu svrhu primilo je slijedeće milodare, što su poslali:

K. K. Din 1000; N. N. Din 200; N. N. (Zagreb Din 100; kap. M. T. Din 100; I. J. Din 100; N. N. sakupila u K. Lukšiću Din 100.

Pod Din 50: R. ud. Depolo; M. O.; M. Ivanišević; A. Zuech; J. Lanza; G. Laneve; E. Rocco; Vj. Katalinić; N. Grčić; D. Simonelli; M. Ivanišević; N. N. (za oltar sv. Ane); M. Brajević (za oltar sv. Ane); Vj. Katalinić (za oltar sv. Ane); M. Brajević.

Obitelj Vidović Din 60; K. Šantić Din 30; D. Hill, sakupio Din 36; obitelj Petričević Din 60; F. D. Din 65; N. N. Din 20; N. T. Din 60; N. N. Din 30; M. Repeša Din 89; A. Simić sakupila Din 36; Lj. Visković sakupila Din 22; M. Tot Din 25; A. Fanieš Din 20; M. Grego sakupila Din 200; N. N. Din 20.

Po Din 10: J. Vukić; M. Vidović; Ad. Kosta; K. Cukrov; J. I.; T. Lete; T. L.; Jele Pujizine; J. P.; Župni ure Rakek; M. Vinceljak; Vukić J.; Vidović M.; Kosta Ad.; Cukrov K..

Nađeno u crkvenoj škrabici Din 1950.

Neka mila Majka Gospa Presv. Rozarija obilno naplati svima, koji su doprinijeli, koji doprinose, i koji će poslati svoj milodar za proširenje crkve-matice. Sada je potpuno obustavljen svaki rad, a crkva nije ni oličena iznutra; zvonik je tek polovicu sagrađen te ni zvona nema. Zato kucamo na plemenita i pobožna srca, da nas se sjete svojim milodarom. I najmanji zahvalno primamo.

»Pobožno Društvo presv. Rozarija« (Dominikanski samostan) Split, Hrvojeva 2.

Odgovorni urednik o. Sibe dr. Budrović, Zagreb, Kažotićev trg 4.
Tisak knjigotiskare Braća Kralj.